

NORA
ROBERTS
LENTEKRIEBELS

Vertaling Els Papelard

HarperCollins

Voor dit boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® ten behoeve van verantwoord bosbeheer.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam

Copyright © 1985 Nora Roberts
Oorspronkelijke titel: *Dual Image*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2004 HarperCollins Holland
Vertaling: Els Papelard
Copyright © 1984 Nora Roberts
Oorspronkelijke titel: *Rules of the Game*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2007 HarperCollins Holland
Vertaling: Els Papelard
Omslagontwerp: bij Barbara
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: CPI Books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 0499 0
ISBN 978 94 027 5965 5 (e-book)

NUR 302
Eerste druk maart 2020

Originele uitgave verschenen bij Silhouette Books, New York, U.S.A.
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met Harlequin Books SA
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Een dubbele rol

Hoofdstuk 1

Met een tas met boodschappen balancerend op één arm, duwde Amanda de voordeur open. Alles aan haar straalde geluk uit. Buiten klonk het geluid van vogels die zongen in de lenteson. Haar gouden trouwring fonkelde in het licht. Ze was pas drie maanden getrouwd en wilde Cameron verrassen met een speciaal intiem dinertje. Door de veeleisende werktijden in het ziekenhuis en op het consultatiebureau zag ze vaak geen kans om uitgebreid te koken, maar als kersverse echtgenote had ze daar nog steeds plezier in. Omdat er die middag twee afspraken onverwacht waren afgezegd, had ze het plan opgevat om iets te bereiden wat bijzonder, bewerkelijk en gedenkwaardig was. Iets wat goed samenging met kaarslicht en wijn.

Toen ze de keuken binnen ging, neuriede ze, een voor haar ongewone gevoelsuiting, want ze was een gesloten vrouw. Met een tevreden glimlach haalde ze een fles van Camerons favoriete bordeaux uit de boodschappentas. De glimlach bleef hangen toen ze het etiket bekeek en terugdacht aan de eerste keer dat ze samen een fles wijn hadden gedronken. Hij was zo romantisch geweest, zo attent, precies wat ze op dat punt in haar leven nodig had gehad.

Ze keek op haar horloge en zag dat ze nog vier volle uren de tijd had voordat haar man thuiskwam. Tijd genoeg dus om een uitgebreide maaltijd te koken, de kaarsen aan te steken en het kristal tevoorschijn te halen.

Eerst ging ze echter naar boven om haar gedistingeerde mantelpakje en haar platte schoenen uit te trekken. In haar slaapkamer hing een dunne zijden kaftan in wazige tinten blauw. Die avond zou ze geen psychiater zijn, maar een vrouw, een vrouw die smoorverliefd was.

Het huis was kraakhelder, en smaakvol ingericht. Dat soort dingen gingen haar gemakkelijk af. Toen ze naar de trap liep en haar blik op een kristallen vaas viel, wenste ze dat ze eraan had gedacht om verse bloemen te kopen. Misschien kon ze de bloemist bellen en een boeket

laten bezorgen. Haar hand gleed licht over de gladde leuning naar boven. De gewoonlijk ernstige of aandachtige uitdrukking op haar gezicht had plaatsgemaakt voor een dromerige blik. Luchthartig duwde ze de deur van de slaapkamer open.

De glimlach bestierf haar op de mond, en stokstijf bleef ze in de deuropening staan. Het bloed trok weg uit haar gezicht, haar ogen werden groot en vulden zich met ontzetting.

‘Cameron,’ zei ze verstikt.

De twee mensen in bed die in een hartstochtelijk omhelzing verstrengeld waren, vlogen uit elkaar. De knappe man, zijn sluike haren in de war, keek haar vol ongeloof aan. De vrouw – katachtig, sensueel en mooi – glimlachte loom. Je kon haar bijna horen spinnen.

‘Vikki,’ zei Amanda met een gekwelde blik naar haar zus kijkend.

‘Je bent vroeg.’ Er klonk een bijna onmerkbaar lachje door in Vikki’s stem.

Cameron schoof een paar centimeter bij zijn schoonzus vandaan. ‘Amanda, ik...’

In een fractie van een seconde veranderde de uitdrukking op Amanda’s gezicht. Met haar ogen strak op het paartje in het bed gericht, haalde ze een kleine revolver uit de jaszak van haar mantelpakje. De minnaars keken met stomheid geslagen naar het wapen in haar hand. Nadat ze koelbloedig had gericht, haalde ze de trekker over. Een wolk confetti floepte uit de loop.

‘Ariel!’

Doctor Amanda Lane Jamison, beter bekend als Ariel Kirkwood, draaide zich om naar haar geïrriteerde regisseur, terwijl het paartje in bed en de leden van de televisieploeg in schaterlachen uitbarstten.

‘Sorry, Neal, ik kon het niet laten. Amanda is altijd het slachtoffer,’ zei ze theatraal, maar met sprankelende ogen. ‘Denk trouwens eens aan de kijkcijfers. Die zouden omhoogschieten als ze eindelijk eens een keer haar zelfbeheersing zou verliezen en iemand zou vermoorden.’

‘Hoor eens, Ariel –’

Zonder zich aan hem te storen, praatte ze snel verder. ‘Of ze alleen maar ernstig verwondde.’ Vervolgens zwaaide ze met haar hand in de

richting van het bed. ‘En wie verdienen dat lot meer dan haar karakterloze echtgenoot en haar sluwe zus?’

Toen de cameraploeg begon te fluiten en te applaudiseren, maakte ze een diepe buiging. Daarna legde ze met tegenzin haar wapen in de uitgestrekte hand van de regisseur.

Met een toegeeflijke zucht zei hij: ‘Je bent knettergek, en dat ben je al zolang ik je ken.’

‘Bedankt voor het compliment, Neal.’

‘De volgende keer draait de camera,’ zei hij waarschuwend, maar het kostte hem moeite om zijn lachen in te houden. ‘Laten we proberen deze scène voor de lunch op te nemen.’

Gewillig ging Ariel naar de begane grond van het toneel. Ze bleef geduldig staan toen haar haren werden gekamd en haar make-up werd bijgewerkt. Amanda was het toonbeeld van volmaaktheid: ordelijk, overdreven nauwkeurig, kalm. Alles wat Ariel zelf niet was. De rol in de populaire dagelijks uitgezonden soap opera *Our Lives, Our Loves* speelde ze al iets meer dan vijf jaar.

In die vijf jaar was Amanda cum laude afgestudeerd, gepromoveerd in de psychiatrie en een gerespecteerd therapeute geworden. Haar recente huwelijk met Cameron Jamison leek volmaakt. In werkelijkheid was hij, uiteraard, een slappe opportunist die alleen maar met haar was getrouwd om haar geld en haar maatschappelijke aanzien, terwijl hij eigenlijk haar zus – en de halve vrouwelijke bevolking van de gefingeerde stad *Trader’s Bend* – begeerde.

Amanda stond op het punt om geconfronteerd te worden met de waarheid. De plot had de kijkers al zes weken voorbereid op die onthulling, en de brieven waren met postzakken tegelijk binnengestroomd. Zowel de kijkers als Ariel vonden het de hoogste tijd dat Amanda erachter kwam wat voor misbaksel haar echtgenoot was.

Ariel mocht Amanda wel. Ze had respect voor haar integriteit en haar zelfvertrouwen. Wanneer de camera’s draaiden, wás Ariel Amanda. Hoewel ze persoonlijk veel liever een dag naar een pretpark ging dan een avond naar een balletvoorstelling, begreep ze alle nuances in het karakter van de vrouw die ze uitbeeldde.

Wanneer deze scène werd uitgezonden, zouden de kijkers een keurige, slanke vrouw zien die haar blonde haren in een elegant knotje droeg. Haar gezicht was bleek als porselein, bezat een onderkoelde schoonheid, en zond signalen van onderdrukte seksualiteit uit. En klasse, stijl.

Haar blauwe ogen en hoge jukbeenderen droegen bij aan het beeld van beschaafde elegantie. Haar volmaakt gevormde mond had de neiging ernstig te glimlachen. Haar sierlijk gebogen wenkbrauwen, die een paar tinten donkerder waren dan haar blonde haren, accentueerden haar dikke wimpers. Een onberispelijke schoonheid, altijd kalm – dat was Amanda ten voeten uit.

Terwijl Ariel op haar claus wachtte, vroeg ze zich af of ze die ochtend het koffiezetapparaat had uitgezet.

Ze herhaalden de scène, en daarna nog een keer omdat iemand ontdekte dat Vikki's strapless badpak te zien was telkens wanneer ze in bed ging verliggen. Daarna kwamen de close-ups. De camera zoomde in op Amanda's bleke, geschokte gezicht en hield het een paar lange, dramatische seconden vast.

'Lunch.'

Iedereen reageerde onmiddellijk. De minnaars sprongen uit het bed. Gekleed in zijn zwembroek pakte J.T. Brown, Ariels tv-echtgenoot, haar bij de schouders, en hij gaf haar een klinkende zoen. 'Hoor eens, schat,' zei hij, geheel in zijn rol blijvend, 'ik leg het je later allemaal wel uit. Heus, je moet me vertrouwen. Maar nu moet ik mijn agent bellen.'

'Slapjanus!' riep Ariel hem na met een lach die volkomen in strijd was met Amanda's karakter. Daarna gaf ze Stella Powell, haar soapzus, een arm. 'Trek iets aan over dat badpak, Stella. Ik heb vandaag geen zin in het eten in de kantine.'

Stella streek haar verwarde kastanjebruine haren uit haar gezicht. 'Trakteer jij?'

'Altijd parasiteren op je zus,' zei Ariel grinnikend. 'Oké, ik betaal, als je maar opschiet. Ik sterf van de honger.'

Op weg naar haar kleedkamer kwam ze door twee andere sets: de vierde verdieping van het Doctors Hospital en de woonkamer van de

Lanes, de toonaangevende familie van Trader's Bend. Het was verleidelijk om haar kostuum uit te trekken en haar haren los te maken, maar dan zou ze zich na de lunch weer moeten omkleden en zich opnieuw moeten opmaken. Daarom pakte ze alleen haar tas, een soort buitenmaatse knapzak die volkomen uit de toon viel bij Amanda's elegante mantelpakje. In gedachten zat ze al achter een groot stuk baklava dat droop van de honing.

'Kom op, Stella,' riep ze, haar hoofd om de deur van de aangrenzende kleedkamer stekend, waar Stella net haar strakke spijkerbroek dicht-ritste. 'Mijn maag knort.'

'Dat doet hij altijd,' zei haar collega terwijl ze een wijde trui aantrok. 'Waar gaan we heen?'

'Naar de Griekse *deli* om de hoek.' Ariel liep al met haar karakteristieke grote stappen door de gang, zodat Stella moest rennen om haar in te halen.

'Mijn dieet,' zei ze vertwijfeld.

'Neem een salade,' adviseerde Ariel zonder mededogen. Toen nam ze Stella snel van top tot teen op. 'Als je voor de camera niet altijd zo schaars gekleed ging, hoefde je jezelf niet zo uit te hongeren.'

'Je bent jaloers,' zei Stella lachend toen ze bij de buitendeur gekomen waren.

'Vind je het gek? Ik ben altijd elegant en altijd en eeuwig fatsoenlijk. Jij hebt alle pretjes.' Buiten snoof ze genietend de geuren van de stad op. Ze hield van New York, had er altijd van gehouden op een manier die gewoonlijk was voorbehouden aan toeristen. Hoewel ze haar hele leven op het lange smalle eiland van Manhattan had gewoond, bleef het een avontuur voor haar. De bezienswaardigheden, de geuren, de geluiden.

Het was fris voor half april, en het dreigde te gaan regenen. De lucht was vochtig en rook naar uitlaatgassen. De straten en de trottoirs waren dichtgeslibd met mensen die gingen lunchen. Iedereen had haast. Een voetganger bonkte vloekend met een vuist op de motorkap van een taxi die te dicht langs het trottoir reed. Een vrouw met oranje piekharen en zwarte leren laarzen drong zich langs hen heen. Iemand had iets beledigends geschreven op een affiche van een succesvolle Broadway-

voorstelling. Maar Ariel had alleen oog voor een straathandelaar die narcissen verkocht.

Ze kocht twee bosjes en gaf er een aan Stella.

‘Jij kunt ook nooit iets laten schieten, hè?’ zei Stella, maar ze rook al aan de gele bloemen.

‘Denk eens aan alles wat ik dan zou missen,’ zei Ariel. ‘Bovendien is het lente.’

Rillend keek Stella naar de loodgrijze hemel. ‘Natuurlijk.’

‘Eten.’ Ariel greep haar bij de arm en trok haar mee. ‘Jij wordt altijd chagrijnig wanneer je een maaltijd overslaat.’

In de *deli* was het stampvol en het rook er verrukkelijk. Naar kruiden en honing. Naar bier en olijfolie. Ariel, die zintuiglijk ingesteld was, snoof de geuren op voordat ze naar de toonbank liep. Ze verstond de kunst om zich een weg te banen door een mensenmenigte zonder haar ellebogen te gebruiken of op iemands tenen te trappen. Onder het lopen keek en luisterde ze. Voor geen prijs wilde ze een geur, een timbre van een stem of een kleur van de uitgestalde gerechten missen. Toen ze door de ruit van de uitstalkast keek, kon ze het eten al proeven.

‘Cottagecheese, een schijf ananas en koffie – zwart,’ zei Stella met zo’n diepe zucht dat Ariel haar een medelijdende blik toewierp.

‘Een Griekse salade, lamsvlees op een hard broodje en een stuk baklava. En koffie met melk en suiker.’

‘Je bent weerzinwekkend,’ zei Stella. ‘Je komt zelfs geen onsje aan.’

‘Ik weet het,’ zei Ariel terwijl ze langs de toonbank naar de kassa liep. ‘Het is een kwestie van mentale controle en een kuise manier van leven.’ Zonder acht te slaan op Stella’s laatzinkende gesnuif betaalde ze de rekening, waarna ze door de drukke zaak naar een vrij tafeltje liep. Gelijktijdig met een beer van een vent kwam ze bij het tafeltje aan. Ariel bleef eenvoudig staan en glimlachte stralend. De man rechtte zijn schouders, trok zijn buik in en liet haar voorgaan.

‘Dank u,’ zei Stella. Daarna draaide ze de man snel de rug toe. Uit ervaring wist ze dat Ariel hem anders zou uitnodigen om bij hen te komen zitten, waardoor de kans op een persoonlijk gesprek verkeken zou zijn. De vrouw had een oppasser nodig, dacht Stella.

Ariel deed alles wat onverstandig was voor een vrouw alleen. Ze praatte tegen vreemde mensen, ging 's avonds alleen over straat, en deed haar voordeur open zonder dat de veiligheidsketting erop zat. Niet dat ze moedig of onvoorzichtig was, maar ze geloofde eenvoudig in de goedheid van mensen. Op de een of andere manier was ze in haar vijftiengjarige leven nog nooit teleurgesteld in dat geloof. Al maakte Stella zich enerzijds zorgen over haar, anderzijds had ze bewondering voor haar vriendin.

‘Dat pistool was een van je beste stunts van het hele seizoen,’ merkte Stella op terwijl ze met tegenzin in de cottagecheese prikte. ‘Ik dacht dat Neal zou gaan gillen.’

‘Hij moet zich een beetje ontspannen,’ zei Ariel met volle mond. ‘Sinds het uit is met die danseres is hij vreselijk prikkelbaar. Hoe gaat het trouwens met jou? Ga je nog steeds met Cliff om?’

‘Ja,’ antwoordde Stella schouderophalend. ‘Al weet ik niet waarom, want het leidt nergens toe.’

‘Waar wil je dan dat het toe leidt?’ vroeg Ariel. ‘Als je een doel in gedachten hebt, moet je er gewoon recht op af.’

Met een lachje begon Stella te eten. ‘Niet iedereen stormt door het leven zoals jij, Ariel. Het heeft me altijd verbaasd dat je nooit een serieuze relatie hebt gehad.’

‘De reden daarvoor is heel eenvoudig.’ Ze nam een hap salade en begon langzaam te kauwen. ‘Ik heb nog nooit iemand ontmoet van wie mijn knieën gaan trillen. Zodra dat gebeurt, is het met me gedaan.’

‘Is het zo simpel?’

‘Waarom niet? Het leven is niet zo gecompliceerd als de meeste mensen het maken,’ zei ze, flink wat peper op het lamsvlees strooiend. ‘Ben je verliefd op Cliff?’

Stella fronste haar voorhoofd, niet vanwege de vraag, want ze was gewend aan Ariels directheid, maar vanwege het antwoord. ‘Ik weet het niet. Misschien.’

‘Niet dus,’ zei Ariel prompt. ‘Liefde is een heel duidelijke emotie. Weet je zeker dat je geen stukje lamsvlees wilt?’

Stella nam niet eens de moeite om die vraag te beantwoorden. ‘Hoe weet je dat nou als je nog nooit verliefd bent geweest?’

‘Ik ben ook nog nooit in Turkije geweest, maar ik weet zeker dat het bestaat.’

Lachend pakte Stella haar koffiekopje. ‘Jij zit ook nooit om een antwoord verlegen. Vertel me nu eens over dat script.’

‘Lieve hemel.’ Ariel legde haar vork neer en leunde met haar ellebogen op het tafeltje. ‘Ik heb nog nooit zoiets goeds gelezen. Ik wil die rol. Ik krijg die rol,’ zei ze, alsof ze een feit constateerde. ‘Ik zweer je dat ik heb zitten wachten op die rol van Rae. Ze is een harteloze vrouw,’ legde ze uit, met haar kin op haar gevouwen handen steunend. ‘Complex, egoïstisch, koud, onzeker. Zo’n rol, dat is...’ Haar stem stierf weg, en ze schudde haar hoofd. ‘En dan het verhaal,’ voegde ze er enthousiast aan toe terwijl haar gedachten van het ene aspect naar het andere sprongen. ‘Dat is bijna even koud en harteloos als zij, maar het grijpt je aan.’

‘Booth DeWitt,’ zei Stella peinzend. ‘Het gerucht gaat dat hij het personage van Rae heeft gebaseerd op zijn ex-vrouw.’

‘Hij heeft het ook niet mooier gemaakt dan het is. Als wat hij vertelt waar is, is hij door een hel gegaan met haar.’ Ze pakte haar vork op om verder te eten. ‘In ieder geval is het het beste script dat ik ooit onder ogen heb gehad. Over een paar dagen moet ik auditie doen.’

‘Een televisiefilm,’ zei Stella nadenkend. ‘Kwaliteitstelevisie met een script van DeWitt en Marshall als producent. Als je die rol krijgt, ligt onze eigen producer aan je voeten. Wat een stimulans voor de kijkcijfers.’

Met een donkere blik sneed Ariel een stukje van de baklava af. ‘Hij is nu al aan het konkelen. Hij heeft me een uitnodiging bezorgd voor een feestje vanavond in Marshells appartement. DeWitt komt ook. Ik heb gehoord dat hij het laatste woord heeft in de rolverdeling.’

‘Hij staat erom bekend dat hij graag zelf de touwtjes in handen houdt,’ zei Stella. ‘Waarom kijk je dan zo moeilijk?’

‘Gekonkel is net zoiets als een regenbui in april. Je weet dat het gebeurt, maar het is modderig en irritant.’ Toen haalde ze er haar schouders over op, zoals ze deed over alles wat onvermijdelijk was. Voor zover ze Booth DeWitt kende, zou ze die rol krijgen vanwege haar eigen prestaties. En als Ariel iets in overvloed had, was het wel zelfvertrouwen. Dat was ook altijd nodig geweest.

In tegenstelling tot Amanda, het personage uit de soap, was Ariel niet in financieel zorgeloze omstandigheden opgegroeid. Bij haar thuis was altijd veel meer liefde dan geld geweest. Dat had ze echter nooit betreurd, noch het feit dat ze met moeite de eindjes aan elkaar hadden kunnen knopen. Ze was zestien geweest toen haar moeder was overleden en haar vader bijna een jaar in een shocktoestand had verkeerd. Het was nooit bij haar opgekomen dat ze te jong was om de verantwoordelijkheid voor het huishouden en de opvoeding van haar twee jongere broertjes op zich te nemen. Er was domweg niemand anders geweest om het te doen. Om haar studie te bekostigen had ze poeder en parfum verkocht in een warenhuis, terwijl ze daarnaast het huishouden draaiende hield en ieder rolletje aannam dat haar werd aangeboden.

Het waren drukke en moeilijke jaren geweest, en misschien had ze daar haar huidige teveel aan energie en haar doorzettingsvermogen wel aan te danken, alsmede de vaste overtuiging dat wat gedaan moest worden, gedaan kón worden.

‘Amanda.’

Ariel keek op. Naast hun tafeltje stond een kleine vrouw van middelbare leeftijd met een tasje met een meeneemmaaltijd die sterk naar knoflook rook. Omdat ze bijna even vaak met de naam van haar televisiepersonage als met haar eigen naam werd aangesproken, stak ze glimlachend een hand uit. ‘Hallo.’

‘Ik ben Dorra Wineberger en ik wilde je vertellen dat je in het echt even mooi bent als op tv.’

‘Dank je, Dorra. Hoe vind je de serie?’

‘Ik zou voor geen prijs een aflevering willen missen.’ Met een stralende lach boog ze over naar Ariel. ‘Je bent geweldig, lieve kind, en zo aardig en geduldig. Ik vind dat iemand je eindelijk eens moet vertellen dat Cameron niet de juiste man voor je is. Je kunt hem beter eruit gooien voordat hij al je geld inpikt. Hij heeft je diamanten oorbellen al verpand. En zij hier...’ Dorra kneep haar lippen op elkaar en keek misprijzend naar Stella. ‘Waarom je je nog met haar inlaat na alle moeilijkheden die ze je heeft bezorgd... Het is haar schuld dat jij en Griff niet getrouwd zijn, zoals eigenlijk had gemoeten.’ Met een uitdagende blik

zei ze vervolgens tegen Stella: 'Ik weet dat je een oogje hebt op de man van je zus, Vikki.'

Met moeite haar lachen inhoudend, bleef Stella in haar rol. Ze schudde haar haren naar achter en zei met slepende stem: 'Mannen zijn nu eenmaal in me geïnteresseerd. En waarom ook niet?'

Hoofdschuddend richtte Dorra weer het woord tot Ariel. 'Ga terug naar Griff,' adviseerde ze. 'Hij houdt van je. Hij heeft altijd van je gehouden.'

Ariel gaf haar een kneepje in haar hand. 'Bedankt voor je bezorgdheid.'

Beide vrouwen keken Dorra na totdat ze de deur uit was, voordat Stella grinnikend zei: 'Iedereen houdt van dr. Amanda. Ze wordt praktisch als een heilige beschouwd.'

Gniffelend dronk Ariel haar koffie op. 'En iedereen haat Vikki. Je bent door en door verdorven.'

'Ja,' beaamde Stella met een zucht van voldoening. 'Ik weet het.' Terwijl ze langzaam op een stukje ananas kauwde, keek ze smachtend naar Ariels bord. 'Ik vind het trouwens nog steeds griezelig wanneer mensen me met Vikki verwarren.'

'Het betekent alleen maar dat je je werk goed doet,' zei Ariel. 'Als je iedere dag de huiskamers van mensen binnen komt en geen emoties bij hen losmaakt, kun je beter ander werk zoeken. In de kernfysica of in de politiek. Over werk gesproken,' zei ze toen met een blik op haar horloge.

'Ik weet... Hé, eet je de rest niet op?'

Terwijl ze opstond, gaf Ariel haar lachend het overgebleven stuk baklava.

Het was al ver over negenen toen Ariel voor het gebouw van P.B. Marshall op Madison Avenue afrekende met de taxichauffeur. Ze maakte zich geen zorgen over het feit dat ze laat was, omdat ze zich niet bewust was van de tijd. Voor een repetitie of een opname was ze nog nooit te laat gekomen, maar wanneer tijd niet rechtstreeks verband hield met haar werk, was het iets waarvan je kon genieten of wat je kon negeren.

Nadat ze de chauffeur een veel te grote fooi had gegeven en het wisselgeld zonder het na te tellen in haar tas had gestopt, liep ze door de motregen naar de ingang van het gebouw. In de hal rook het naar een rouwkamer, vond ze. Te veel bloemen, te opgepoetst. Na haar naam te hebben opgegeven aan de beveiligingsbeambte stapte ze een lift in, waar ze op het knopje voor het penthouse drukte. Het kwam niet bij haar op om zenuwachtig te worden van het vooruitzicht dat ze het domein van P.B. Marshall zou betreden. Een feestje was een feestje. Ze hoopte dat hij champagne serveerde, want daar was ze dol op.

De deur werd opgedaan door een stramme man met een uitgestreken gezicht. Hij was gekleed in een donker pak en vroeg met een flauw Brits accent naar haar naam. Toen ze glimlachend haar hand uitstak, schudde hij die voordat het tot hem doordrong wat hij deed. Ze liep langs de butler heen, hem achterlatend met de indruk van vitaliteit en seks – een combinatie waarvan hij een paar minuten van zijn stuk was. Nadat ze een glas champagne van een blad had gepakt, keek ze om zich heen. Toen ze haar impresario zag, liep ze naar haar toe.

Booth zag Ariel binnenkomen. Eén ogenblik moest hij denken aan zijn ex-vrouw. Die teint, die bouw. Toen was het beeld weer verdwenen, en hij zag alleen een jonge vrouw met krullend haar dat tot over haar schouders viel. Het leek of er regendruppeltjes op lagen. Ze had een verbluffend mooi gezicht, concludeerde hij. Zodra ze lachte, zag ze er ineens niet meer uit als een ijskoningin. Opeens straalde ze energie en geestdrift uit.

Ongewoon, dacht hij, even oppervlakkig in haar geïnteresseerd als in het drankje in zijn hand. Hij liet zijn blik over haar lichaam glijden en kwam tot de slotsom dat ze slank moest zijn onder haar bandplooi-broek en wijde blouse. Aan de andere kant, als ze werkelijk slank was, zou ze eerder gebruikmaken van haar figuur dan het verhullen. Voor zover Booth iets van vrouwen wist, had hij geleerd dat ze alle aantrekkelijke punten die ze tot hun beschikking hadden, accentueerden en hun gebreken verdoezelden. Hij had dat inmiddels geaccepteerd als zijnde een onderdeel van hun aangeboren onoprechtheid.

Toen hij een laatste blik op Ariel wierp, ging ze net op haar tenen staan om de nieuwste ster in een experimentele theaterproductie een zoen te geven. Hij had een bloedhekel aan die drukke pseudo-feestjes waaraan geen eind scheen te komen.

‘...als we de vrouwelijke hoofdrol casten.’

Met zijn glas aan zijn mond draaide Booth zich weer om naar P.B. Marshall. ‘Hm?’

Marshall was zo gewend aan Booths vlagen van afwezigheid dat hij zonder zich te ergeren herhaalde wat hij zojuist had gezegd. ‘We kunnen dit stuk in productie nemen en afronden voordat in de herfst de reclametarieven aan de kijkcijfers worden aangepast, als we de vrouwelijke hoofdrol casten. Dat is praktisch het enige wat ons nu nog tegenhoudt.’

‘De reclametarieven laten me koud,’ antwoordde Booth op droge toon.

‘De televisiemaatschappij niet.’

‘Pat, we casten Rae wanneer we Rae vinden.’

Marshall keek fronsend in zijn glas whisky voordat hij een slok nam. Met zijn gewicht van honderdvijfentwintig kilo had hij meer dan één glas nodig om enig effect van de alcohol te voelen. ‘Je hebt al drie sterren afgewezen.’

‘Ik heb drie actrices afgewezen die niet geschikt waren voor de rol,’ verbeterde Booth hem. ‘Zodra ik Rae zie, zal ik haar herkennen.’ Met een ironisch lachje voegde hij eraan toe: ‘Wie kent haar nou beter dan ik?’

Toen Marshall een spontane schaterlach hoorde, keek hij op. Met halfdichte ogen dacht hij even geconcentreerd na. ‘Ariel Kirkwood,’ zei hij vervolgens tegen Booth, met zijn lege glas in haar richting gebarend. ‘De directie van de televisiemaatschappij zou haar graag in die rol zien.’

‘Een actrice.’ Opnieuw nam Booth Ariel op. Hij zou haar niet als zodanig hebben gekwalificeerd. Haar entree had zijn aandacht getrokken juist omdat het geen entree was geweest. Ze had iets ongeunstelds dat men zelden zag in mensen met haar beroep. Hoewel ze al lang genoeg aanwezig was om gedaan te krijgen dat iemand haar aan hem en Mar-

shell voorstelde, leek ze niets anders te verlangen dan aan de andere kant van de kamer champagne te drinken en te flirten met een veelbelovende acteur.

Haar houding was ontspannen en niet geposeerd, maar zou het uitstekend doen voor de camera. Ze trok een vies gezicht tegen de acteur. Het contrast tussen haar uiterlijk van een ijskoningin en haar losse manier van doen wekte zijn nieuwsgierigheid.

‘Stel me eens aan haar voor,’ beval Booth, voordat hij zich in beweging zette en de kamer door liep.

Ariel had niets aan te merken op Marshells smaak. De flat was stijlvol ingericht met goud- en crèmekleurige tinten. De vloerbedekking was dik, de muren waren gelakt. Ze herkende de gesigeneerde litho die aan de muur achter haar hing. Het was een kamer die Amanda zou begripen en waarderen. Ariel vond het leuk om er op bezoek te zijn, maar ze zou er nooit hebben willen wonen. Ze keek lachend op naar Tony, die herinneringen ophaalde aan de improvisatielessen die ze een paar jaar geleden samen hadden gevolgd.

‘En jij begon schuttingtaal uit te slaan om ervoor te zorgen dat iedereen wakker bleef,’ zei ze, aan het sikje trekkend dat hij voor zijn huidige rol had laten groeien.

‘Het werkte. Voor welk goede doel zet je je deze week in, Ariel?’

Met opgetrokken wenkbrauwen nam ze een slokje champagne. ‘Ik verwissel niet iedere week van goed doel.’

‘Iedere twee weken dan,’ verbeterde hij zichzelf. ‘Vrienden van de Zeehondjes, Red de Mangoeste. Kom op, waar zet je je nu voor in?’

Hoofdschuddend zei ze: ‘Op het moment is er iets anders wat mijn tijd in beslag neemt, maar ik kan er niet over praten.’

Tony’s gezicht werd ernstig, want hij kende die toon. ‘Is het belangrijk?’

‘Van levensbelang.’

‘Hallo, Tony,’ zei Marshall, de jonge acteur een vriendschappelijk klopje op zijn rug gevend. ‘Ik ben blij dat je kans hebt gezien om te komen.’

Hoewel het bijna niet te merken was, veranderde Tony’s houding

onmiddellijk. 'Het was fijn dat u dit feestje gaf op een avond dat het theater gesloten is, Mr. Marshall. Kent u Ariel Kirkwood?' Hij legde een hand op haar schouder. 'We kennen elkaar al jaren.'

'Ik heb veel goeds over u gehoord,' zei Marshall, zijn hand naar Ariel uitstekend.

'Dank u.' Ariel liet haar hand even in die van hem rusten, onderwijl haar indrukken op een rijtje zettend. Succesvol, naar zijn omvang te oordelen dol op lekker eten, en gemoedelijk wanneer dat hem uitkwam. En scherpzinnig. De combinatie beviel haar. 'U maakt prachtige films, Mr. Marshall.'

'Dank u.' Daarna zei hij even niets, in de verwachting dat ze reclame voor zichzelf zou gaan maken. Toen dat uitbleef, draaide hij zich om naar Booth. 'Booth DeWitt, Ariel Kirkwood en Tony Lazarus.'

'Ik heb u zien spelen,' zei Booth tegen Tony. 'U leeft u bijzonder goed in uw personage in.' Daarna gleed zijn blik naar Ariel. 'Miss Kirkwood.'

Verontrustende ogen, dacht ze. Zo direct en groen in zo'n gesloten gezicht. Hij straalde gereserveerdheid, een beetje verbittering en intelligentie uit. Blijkbaar was hij niet bijster geïnteresseerd in trends of in mode. Zijn haar was dik en donker en volgens de huidige mode een beetje te lang. Desondanks vond ze dat het bij zijn gezicht paste. Een gezicht dat thuishoorde in de negentiende eeuw. Mager en ernstig, met een vleugje ruigheid en een harde trek om de mond die voorkwam dat zijn gezicht te gladjes werd.

Zijn stem was zwaar en aantrekkelijk, maar hij beet zijn woorden af, wat wees op een ongeduldige aard. Hij had de ogen van een opmerkzaam iemand en de houding van een man die geen inmenging of intimiteiten duldde. Ze wist niet zeker of ze hem zou mogen, maar ze had wel bewondering voor zijn werk.

'Mr. DeWitt,' zei ze toen ze hem een hand gaf. Kracht, dat had ze al verwacht. Die sprak ook uit zijn lange, magere lichaamsbouw en uit zijn gezicht. Ook afstandelijkheid, die ze ook al had verwacht. 'Ik heb genoten van The Final Bell. Ik vond het de beste film van vorig jaar.'

Zonder daarop te reageren nam hij haar gezicht op. Ze straalde sensualiteit uit, door haar parfum, door haar uiterlijk – niet in het oog

springend of ongrijpbaar, maar licht en ongedwongen. 'Ik geloof niet dat ik bekend ben met uw werk.'

'Ariel speelt dr. Amanda Lane Jamison in Our Lives, Our Loves,' zei Tony behulpzaam.

Lieve hemel, een soap, zag Ariel Booth denken. Ze zag een enigszins minachtende blik in zijn ogen komen. Maar ook daar was ze op voorbereid. 'Heb u morele bezwaren tegen amusement, Mr. DeWitt?' vroeg ze langs haar neus weg. 'Of bent u een artistieke snob?' Haar stralende glimlach ontnam haar opmerking het venijn.

Naast haar schraapte Tony zijn keel. 'Excuseren jullie me even?' zei hij, waarna hij schielijk het toneel verliet.

Marshall mompelde iets over een nieuw drankje en maakte zich ook uit de voeten.

Toen ze alleen waren, bleef Booth haar gezicht opnemen. Ze stond hem uit te lachen. Hij kon zich niet herinneren wanneer iemand daar voor het laatst de moed of de gelegenheid toe had gehad. Noch wist hij of het hem ergerde of intrigeerde, maar in ieder geval verveelde hij zich niet meer zo erg als hij het afgelopen uur had gedaan.

'Ik heb geen morele bezwaren tegen soaps, Miss Kirkwood.'

'O.' Toen ze haar glas naar haar mond bracht, glinsterde de kleine saffier aan haar ringvinger in het licht. De steen leek zich te weerspiegelen in haar ogen. 'Een snob dus. Maar goed, iedereen heeft recht op zijn eigen mening. Misschien is er iets anders waar we over kunnen praten. Wat vindt u van de buitenlandpolitiek van de huidige regering?'

'Daar heb ik tegenstrijdige meningen over,' zei hij. 'Wat voor rol speelt u?'

'Een eerste klas rol,' antwoordde ze met tintelende ogen. 'Wat vindt u overigens van het ruimtevaartprogramma?'

'Ik ben meer geïnteresseerd in de planeet waarop ik leef. Hoelang speelt u al in die soap?'

'Vijf jaar.' Ze lachte en zwaaide naar iemand aan de andere kant van de kamer.

Hij nam haar nog een keer belangstellend op, en voor het eerst sinds zijn aankomst op het feestje glimlachte hij. Zijn gezicht werd er een

stuk aantrekkelijker door, maar niet veel vriendelijker. ‘U wilt niet over uw werk praten, hè?’ constateerde hij.

‘Niet in het bijzonder.’ Toen ze zijn glimlach beantwoordde, begon zich iets in hem te roeren dat hij veilig opgeborgen had gewaand. ‘In ieder geval niet met iemand die het inferieur vindt. Nog even en u vraagt me of ik er nooit aan heb gedacht om serieus werk te gaan doen, en dan word ik waarschijnlijk hatelijk. Mijn impresario heeft me opgedragen u te charmeren.’

Booth voelde de vriendelijkheid die ze uitstraalde en wantrouwde die volkomen. ‘Probeert u dat dan te doen?’

‘Vanavond heb ik vrij. Bovendien lijkt u me niet het type man dat zich makkelijk laat charmeren,’ zei ze, haar glas leegdrinkend.

‘U hebt een goed waarnemingsvermogen,’ zei Booth. ‘Bent u ook een goede actrice?’

‘Ja. Volgens mij is het niet de moeite waard om iets te doen waar je niet goed in bent. Zullen we over sport praten? Denkt u dat de Yankees volgend jaar een kans maken?’

‘Als ze het binnenveld versterken.’ Ze was niet het gebruikelijke type, concludeerde hij. Iedere andere actrice die aasde op een hoofdrol in een van zijn stukken zou hem overstelpen met complimentjes en alle rollen opsommen die ze ooit voor een camera had gespeeld. ‘Ariel...’ Hij pakte een glas champagne van het blad van een passerende ober en gaf het aan haar. ‘Die naam past bij u. Een verstandige keus.’

De manier waarop hij haar naam zei, maakte iets in haar wakker. ‘Ik zal het doorgeven aan mijn moeder.’

‘Is het dan geen toneelnaam?’

‘Nee. Mijn moeder was The Tempest aan het lezen toen de weeën kwamen. Ze was bijzonder bijgelovig. Als ik een jongen was geweest, had ik waarschijnlijk Prospero geheten.’ Met een grimas nam ze nog een slokje champagne. ‘Maar nu ter zake, Booth,’ zei ze, hem bij zijn voornaam aansprekend omdat ze van mening was dat ze lang genoeg formeel was geweest. ‘Zullen we niet gewoon toegeven dat we allebei weten dat ik over een paar dagen auditie doe voor de rol van Rae? Ik ben van plan om die rol te krijgen.’

Hij knikte. Hoewel ze verfrissend direct was, lag deze benadering meer in de lijn van wat hij had verwacht. ‘Dan zal ik zo eerlijk zijn om je te vertellen dat je niet het type bent dat ik zoek.’

Niet in het minst uit het veld geslagen, trok ze haar wenkbrauwen op. ‘O nee? Waarom niet?’

‘Om te beginnen ben je te jong.’

Haar lach klonk volkomen ongekunsteld. Ook dat vertrouwde hij niet. ‘Ik denk dat mijn tekst nu luidt: ik kan ouder worden.’

‘Misschien wel. Maar Rae is een harde vrouw. Een keiharde vrouw.’ Zonder zijn ogen van haar af te wenden nam hij een slok whisky. ‘Je hebt te veel zachte kanten. Die zijn van je gezicht af te lezen.’

‘Omdat ik nu mezelf ben. En mezelf heb ik nog nooit voor een camera hoeven te spelen.’ Ze leek even over het idee na te denken. ‘Ik geloof trouwens niet dat ik dat zou willen.’

‘Is een actrice dan wel eens zichzelf?’

Haar ogen keerden terug naar die van hem. Hij nam haar weer op met een intensiteit die de meeste mensen zenuwslopend zouden vinden. Hoewel zich opnieuw iets in haar binnenste roerde, accepteerde Ariel zijn blik omdat die deel van hem uitmaakte. ‘Je hebt het niet zo op actrices begrepen, hè?’

‘Nee.’ Om een onverklaarbare reden voelde hij zich genoopt haar te testen. Hij tilde een haarlok op. Die was zacht, verrassend zacht. ‘Je bent een mooie vrouw,’ fluisterde hij.

Met haar hoofd iets schuin keek ze hem aan. Zijn ogen hadden niets aan directheid ingeboet. Het complimentje zou haar misschien plezier hebben gedaan als ze niet had gemerkt dat het bewust was gemaakt. In plaats van blij te zijn, was ze dus teleurgesteld. ‘En?’

Hij fronste zijn voorhoofd. ‘Hoezo?’

‘Die zin vormt gewoonlijk de inleiding tot een andere. Als toneelschrijver heb je vast nog wel een paar van die uitspraken achter de hand.’

Toen hij zijn vingers over haar nek liet glijden, voelde ze dat ze sterk waren – en dat er geen enkel gevoel achter het gebaar school. ‘Welke zou je willen horen?’

‘Ik zou er een willen horen die je meende,’ zei ze kalm. ‘Maar omdat ik weet dat ik die toch niet te horen zal krijgen, kunnen we er beter meteen een punt achter zetten. Weet je, je personage Phil is vooringenomen, kil en onbeschoft. Ik geloof dat je jezelf heel goed hebt beschreven.’ Ze nam nog één slok champagne en bedacht dat het jammer was dat hij zo’n lage dunk had van vrouwen, of misschien wel van mensen in het algemeen. ‘Goedenavond, Booth.’

Toen ze wegliep, stond Booth haar een paar ogenblikken perplex na te kijken voordat hij begon te lachen. Op dat moment was hij zich er niet van bewust dat het de eerste keer in bijna twee jaar was dat hij spontaan lachte. Het drong zelfs niet tot hem door dat hij om zichzelf lachte.

Nee, ze was niet zijn Rae, dacht hij, maar ze was wel goed. Heel erg goed. Ariel Kirkwood zou hij niet gauw vergeten.